

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 408/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/396/2016-1033 zo 14. júna 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/2/2024 z 27. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu v konaní o porušení autorských práv a náhrade nemajetkovej ujmy.

II.

2. Okresný súd rozsudkom žalovanej obchodnej spoločnosti, v ktorej bol sťažovateľ spoločníkom a konateľom, a žalovanému sťažovateľovi ako živnostníkovi uložil zdržať sa používania autorských diel, obchodného mena a označení žalobcu, ktorý podniká s doplnkami výživy. Zároveň žalovaným uložil nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 50 000 eur. Považoval za preukázané, že žalovaná obchodná spoločnosť aj napriek výzvam žalobcu obom žalovaným používala internetové domény s obchodným menom žalobcu na propagáciu iných výrobkov ako výrobkov žalobcu. K tomu došlo v októbri 2008, kedy sťažovateľ začal bez súhlasu žalobcu označovať logom žalobcu vitamínové preparáty a výživové doplnky a v roku 2009 si na Slovensku zaregistroval ochranné známky žalobcu vrátane ich rôznych dizajnových variácií.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali žalovaní odvolanie. Namietli, že rozsudku chýba vysvetlenie, na základe ktorých dôkazov súd dospel ku skutkovým zisteniam, keďže iba všeobecne odkazuje na dôkazy a výnimočne ich konkretizuje. Keďže okresný súd nešpecifikoval, z akých dôkazov pri vyvodzovaní svojich záverov vychádzal, a ani to, ako dôkazy hodnotil, je jeho rozsudok arbitrárny. Rovnako tak viaceré dôkazy, na základe ktorých okresný súd rozhodol, sú nepravdivé, nepresné a zavádzajúce. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil a zmenil ho len tak, že znížil žalovaným uloženú náhradu nemajetkovej ujmy na 30 000 eur. Krajský súd považoval rozsudok okresného súdu za vecne správny. Uviedol, že z vykonaného dokazovania dostatočne vyplynul záver o tom, že žalovaní neoprávnene používali ochrannú známku žalobcu pri označovaní a distribuovaní svojich výrobkov.

4. Proti rozhodnutiu krajského súdu, no len v časti, v ktorej krajský súd žalobcovi proti sťažovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy, podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Bol toho názoru, že krajský súd nenapravil namietané pochybenie okresného súdu spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení jeho rozsudku. Namietol tiež hodnotenie dôkazov krajským súdom, nesprávnosť jeho právnych záverov a záver v otázke spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti žalovaných. Zastával názor, že podmienky pre určenie spoločnej zodpovednosti žalovaných naplnené neboli. Krajský súd tak nesprávne aplikoval právne predpisy.

5. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. Vyhodnotil, že krajský súd sa rozsiahlo vysporiadal s odvolacími námietkami žalovaných, nepovažoval ich za relevantné a stotožnením sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu vyjadril, že žalovaní neuviedli tvrdenia, s ktorými by sa nevysporiadal už okresný súd. Najvyšší súd uviedol, že z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je zrejmé, z akých úvah vychádzal okresný a krajský súd. Poznamenal, že sťažovateľova argumentácia bola uvedená len vo všeobecnej rovine bez špecifikácie toho, aké závery okresného súdu sú nesprávne. Najvyšší súd zdôraznil, že krajský súd považoval za preukázané, že žalovaní pri svojej činnosti bez súhlasu žalobcu používali jeho ochrannú známku, pod ktorou distribuovali svoje výrobky, čím zasiahli do práv žalobcu. Najvyšší súd preto nezistil vadu podľa § 420 písm. f) CSP. K prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP najvyšší súd uviedol, že z dovolania nemožno identifikovať, o ktorý z prípadov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP by malo ísť. K spoločnému konaniu oboch žalovaných poukázal na výsledky dokazovania, z ktorého vyplynulo, že konanie žalovaných bolo zosúladené a vystupovanie sťažovateľa nebolo možné jednoznačne oddeliť od konania jeho obchodnej spoločnosti. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že nedošlo ani k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP.

III.

6. Podľa sťažovateľa je namietané uznesenie najvyššieho súdu nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a najvyšší súd dospel k nesprávnym záverom, čím nenapravil porušenie jeho základných práv, ktorých sa dopustili okresný súd a krajský súd. Sťažovateľ namieta, že uznesenie najvyššieho súdu je rozporné, keď na jednej strane uvádza, že námietky sťažovateľa sú príliš všeobecné, avšak v odôvodnení polemizuje s jeho konkrétnymi námietkami. Podľa sťažovateľa v dovolaní dostatočne špecifikoval, v ktorých konkrétnych otázkach došlo zo strany krajského súdu k nedostatočnému odôvodneniu jeho rozsudku. Sťažovateľ zdôraznil, že najvyšší súd sa nedostatočne zaoberal jeho

námietkami a namiesto posudzovania argumentácie krajského súdu mu mal dať odpoveď na jeho konkrétne otázky. Sťažovateľ dodal, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho námietkou, že je potrebné rozlišovať medzi žalovanými. Sťažovateľ napokon namieta, že dovolanie podľa § 421 CSP bolo prípustné, keďže najvyšší súd formuláciu právnej otázky pochopil a vo vzťahu k nej v súvislosti so skutkovým stavom aj argumentoval. Sťažovateľ taktiež vzniesol rozsiahle námietky proti rozsudku krajského súdu, ktorý rovnako považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný.

IV.

7. Vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol a podal dovolanie. Sťažovateľ v dovolaní namieta obdobný okruh nedostatkov, ktoré tvoria obsah ústavnej sťažnosti. Išlo o skutočnosti, že nebola dostatočne preukázaná protiprávnosť jeho konania, spochybňovanie dokazovania, námietky, že nedostal odpovede na všetky jeho otázky, absenciu previazania záverov krajského súdu a vykonaných dôkazov a nerozlišovanie medzi ním a jeho obchodnou spoločnosťou. Bolo v právomoci najvyššieho súdu takto formulované dovolanie preskúmať a rozhodnúť o ňom. Preto v rozsahu proti rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti a z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá.

8. Ústavná sťažnosť je vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

9. Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu v rámci namietaných dovolacích dôvodov. Zároveň upozornil, že krajský súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia okresného súdu. Námietky sťažovateľa v dovolaní a v ústavnej sťažnosti sa týkajú skutkových zistení a prehodnocovania vykonaných dôkazov. Podľa § 442 CSP je však dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V zásade platí, že z dovolacieho prieskumu je vylúčené skúmanie správnosti a úplnosti skutkových zistení ako výsledkov súdneho procesu spočívajúceho v hodnotení dôkazov. Najvyšší súd preto správne uviedol, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení okresného a krajského súdu.

10. Ak teda okresný i krajský súd považovali za preukázané, že konaním žalovaných došlo k porušeniu autorských práv žalobcu, a to na základe dôkazov, ktoré sú nespochybniteľné, najvyšší súd nemal žiaden dôvod vyhodnotiť, že rozsudok krajského súdu je zmätočný len preto, že sťažovateľ tieto závery považuje za nedostatočne zdôvodnené. Všetky rozhodnutia v namietanom konaní sú založené na takých dôkazoch, že je nepochybné, že žalovaní sa dopustili protiprávnej činnosti – od zaregistrovania ochranných známk sťažovateľom, cez zriadenie webových stránok s obchodným menom žalobcu až po predaj falzifikátov nesúcich obchodné meno žalobcu. Podstatu tohto svojho konania sťažovateľ v priebehu konania i uznal.

11. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že dovolanie podľa § 421 CSP bolo prípustné, pretože najvyšší súd formuláciu právnej otázky pochopil. Najvyšší súd sa jasne vyjadril, že samotná polemika sťažovateľa s právnymi názormi krajského súdu a spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia nezodpovedá kritériám uvedeným v § 432 CSP. Sťažovateľ to, že najvyšší súd sa nad rámec vyjadril k právnemu posúdeniu krajským súdom, nesprávne pochopil, ako to, že najvyšší súd identifikoval sformulovanie právnej otázky. Tomu tak však nie je. Najvyšší súd len opätovne zopakoval, na základe akých skutkových a právnych úvah týkajúcich sa primeraného zadosťučinenia, spoločného konania žalovaných, ich spoločnej zodpovednosti a s tým súvisiacim primeraným zadosťučinením rozhodol krajský súd, čím vyjadril súhlasný postoj s ním a jeho správnosť.

12. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu nadväzuje na obsahovo rozsiahle odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý sa podrobne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa. Uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Preto nemožno dospieť k záveru, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu